

Sygn. akt V CSK 175/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M.Z.  
przeciwko Syndykowi masy upadłości K.Z.  
o wyłączenie z masy upadłości,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 października 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt X Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w W. oddalił powództwo M.Z. przeciwko Syndykowi masy upadłości upadłego K. Z. o wyłączenie z masy upadłości spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr 9 położonego w budynku nr (...) przy ul. Ż. w W., dla którego Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Wyrokiem z dnia 20 października 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki.

W skardze kasacyjnej powódka jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącej w sprawie występują istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do potrzeby rozstrzygnięcia:

1. czy zasada wyrażona w art. 215 § 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie art. 29 pkt 9) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, czyli przed 24.04.2001 r., a następnie w kształcie obowiązującym do dnia 14 stycznia 2003 r. przed wejściem w życie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw, iż prawo do lokalu przydzielonego jednemu z małżonków w czasie trwania małżeństwa należy wspólnie do obojga małżonków bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe, jak też zasada wyrażona w art. 215 § 4 Prawa spółdzielczego, iż wkład mieszkaniowy lub budowlany należy przed przydziałem lokalu wspólnie do obojga małżonków, niezależnie od pochodzenia środków, z których został zgromadzony, dotyczy też takiej sytuacji, kiedy spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu przysługiwało wyłącznie jednemu z małżonków i stanowiło składnik jego majątku odrębnego, a następnie lokalem tym małżonek zamienił się na lokal mieszkalny w innej spółdzielni w innej miejscowości, z czym wiązało się wygaszenie prawa do lokalu będącego przedmiotem zamiany i nabycie spółdzielczego prawa do lokalu w tej innej spółdzielni w innej miejscowości, do której spółdzielnia, z której małżonek uprawniony do lokalu występował, przekazała całość wkładu.

2. czy przekształcenie w trybie art. 219 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie art. 29 pkt 9) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych, czyli przed dniem 24 kwietnia 2001 r., na prawo własnościowe lokatorskiego prawa do lokalu w spółdzielni mieszkaniowej, stanowiącego majątek odrębny (osobisty) jednego małżonka, powoduje, że prawo własnościowe, będące kontynuacją poprzednio przysługującego lokatorskiego prawa do lokalu, pozostaje nadal składnikiem majątku odrębnego (osobistego) tego małżonka, któremu przysługiwało prawo lokatorskie, a ewentualna dopłata dokonana na jego przekształcenie ze środków majątku wspólnego stanowi nakład z tego majątku na majątek odrębny, podlegający rozliczeniu na podstawie art. 45 k.r. i.o.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżący jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło, przedstawić argumentację juretryczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz istotność tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ.; z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, nie publ.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, nie publ.; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, nie publ.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarga nie czyni zadość wskazanym wymaganiom.

Pierwsze z przedstawionych zagadnień prawnych było przedmiotem rozstrzygnięcia w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1975 r. (III CRN 484/74, OSNC 1976, nr 3, poz. 48). Z orzeczenia tego wynika, że Sąd Najwyższy nie wykluczył co do zasady surogacji w przypadku „zamiany” spółdzielczych praw typu lokatorskiego, przypisując decydujące znaczenie kryteriom w postaci wartości i przeznaczenia „zamienianych” lokali. Rozstrzygnięcie to nie zostało zakwestionowane w późniejszym orzecznictwie.

Drugie z przedstawionych zagadnień zostało natomiast rozstrzygnięte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1985 r. (III CZP 41/85, OSCNP 1986, nr 6, poz. 92), która również nie została podważona w późniejszym orzecznictwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CSK 60/08, nie publ. oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r., III CZP 53/09, OSNC 2010, nr 2, poz. 28).

W świetle przedstawionych orzeczeń zagadnień przedstawionych przez skarżącą nie można uznać za istotne, zwłaszcza że nie przedstawiła ona argumentacji wskazującej na zasadność odstąpienia od dotychczasowego orzecznictwa.

W sprawie nie wystąpiły przesłanki nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.). Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

jw